

Fellinger Károly

A három kívánság

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, ott, ahol a kéményseprő, ha meglátja magát a tóban, azonnal a gombjához nyúl, élt három királyfi. Olyan szapora volt a járásuk, hogy az valami csoda. S ha hozzá még a szemüket is becsukták, eljutottak a világ végére. El is jutottak egyszer, de igazából! Igen ám, de a világ vége éppen egy erdőben volt. Ott meg aztán alaposan elbolyongtak. Sötét és komor volt az az erdő. Nekik meg hiába volt szapora a járásuk, itt csak mentek-mendegéltek, botladoztak, mert a sötétben az orruk hegyéig se láttak. Na de végre rátaláltak egy tisztásra. Addigra már kivilágosodott. Hát ott meg mit látnak? A tisztáson két óriási árvácska virágozott, akik virágnyelven, ami még csípősebb és hangosabb is az emberek nyelvénél, éppen veszekedtek. Még hajba is kaptak volna, ha lett volna hajuk. Különben egyfomák voltak, mint két lúdtojás. Félig sárgák, félig világoskékek. Olyan butaságon perlekedtek, hogy annak hallatára a kopasz embernek is felállt volna a haja.

Így szólt a hangosabbik:

– Színtiszta sárga voltam, míg te hozzám nem értél és be nem piszkítottál. Így lettem félig világoskék!

No, a másikat sem kellett féltetni:

– Te beszélsz, te, aki a világoskék szirmaim felét egy boszorkány segítségével sárgává varázsoltad?!

– Nem kellett ide bűbáj! – felelt a hangosabbik árvácska. – Téged majd' megesz az irigység, azért lettél félig-meddig sárgává.

A három királyfi megdöbbenve hallgatta a perpatvart. Hisz ha nekik csak ennyi bajuk lenne, mint az árvácskáknak!

Ekkor az egyik fa mögül előbukkant a jó tündér, Tündér Ilona. A két árvácska úgy elhallgatott, mint akiknek Szent Péter bevarrta a száját. Az a Szent Péter, aki még a mennydörgésnek is parancsol.

Tündér Ilona, megpillantva a három szomorú királyfit, megsajnálta őket. Így szólt hozzájuk:

– Szegény királyfiak. Lerí rólatok, hogy fáradtak vagytok, éhesek és kétségbeesettek. Mégse adjátok fel a reményt, amíg engem láttok. Mind a hármatoknak külön-külön teljesítem a kívánságát. De csak egyet, úgyhogy gondoljátok meg jól, mi lesz az!

A legidősebb királyfi azt kérte, ébredjen az aranyágyában, s az egészre csak úgy emlékezzen, mintha álmodta volna. Mit ad az ég, így is történt, hogy is történhetett volna másképpen? Eltűnt az erdőből, mint a rakott krumpli a szegény ember tepsijéből.

Ekkor a középső fiú fölbátorodott, és emígyen rimáncodott a tündérhez:

– Kedves tündér, nekem elég lesz, ha a város szélére repítesz, ott vár rám a nagyanyám, biztosan nagyon hiányzom már neki.

Tündér Ilona, aki igazi jó tündér volt, ennek a kérésnek is eleget tett. A középső fiú abban a szempillantásban eltűnt az erdőből. A tündér ekkor a legkisebb fiúhoz fordult:

– No, legkisebb királyfi, most rajtad a sor. Te vajon mit kívánsz ?

– Félek itt egyedül a vadonban, meg látom, hogy ez a két óriási árvácska is ferde szemmel néz rám. Ó, bárcsak itt lennének velem a testvéreim! – pityergett a legkisebb királyfi.

S mit gondoltok, mi történt ekkor? Éppen az, amire gondoltatok! A két idősebb királyfi azon nyomban ott termett a legkisebbik mellett.

A három bánatos királyfi azóta is fel-alá járkál az erdőben, de nem tudnak kikászálódni a rengetegből. Árvábbak és szerencsétlenebbek ők a két morcos árvácskánál.

Ha egyszer majd az erdőt járod, és belebotlasz a két perlekedő virágba, kívánd őket melegebb éghajlatra. S ha véletlenül a királyfiakkal is találkozol, vezesd már ki őket abból a rengeteg erdőből!

*Pataki István***kőtábla**

nevem már hiába
vennéd a szádra
én a téged féltőn
mélyen és tisztán szerető
már nem adok
hitet és erőt
esdekelj önmagad előtt
s hódolj idegeneknek
én a bárgyú írástudó
nem kövezlek meg
hallgatok mint bevert szegek
se dicséret
se sírám
az én tanúm lesz
a te bírád
fénye átvilágít vizslat
ő nem tűri a hamisat
ő nem nézi el ha hívod
s kinyitod mint nekem
majd rácsapod az ajtót
ő nem tántorog el
kívül-belül véresen

száműzve éhesen
szédülten forogva
szemed nyársán
ő mindenén átlát
ő nem vak vén zavart
ki csak jót vár
mert szeretni akar
s tudja
ha meghátrál a jóság
tombol a gonosz
kifoszt eloroz
s rajta vigyorog
és te vele nevensz

szádra a nevem
már hiába veszed

nézd el mégis
ha olykor visszatérek
nesztelenül
mint hajnalban barlangba
a kiűzött denevérek

mintha több ezer éve

mintha több ezer éve ismernélek
mintha több ezer éve vétkeznék érted

ázsiai pusztán vágattam
metsző szélben
te a folyónál
napszentületkor
lovat itattál
vizet hoztál
mint lovam sörénye
hajad lobogott
sátra majd befed
ha feljön a hold

a fagyban
a vadat otthagytam
már nem űztem
hívott szemed pásztortüze
fordult vágtám
jurtád előtt lovam kapált
száraz gallyból tüzet raktál
forrott a víz
mint a vérem

a pusztai messzeségben
akkor ottan
elkövettem
magam gyötrő
én nagy vétkem
táltos lovon
sámán dobom
hiába szólt
hiába szólt
sámánságom szertefoszlott
elraboltak megszöktettek
gyáva voltam
nem küzdöttem
most konokul büntetsz érte
most vívom meg ezer évem
fényel fényért
küzdök érted
most harcolok –
ez a vétkem
büntetsz érte
büntetsz érte

lebegj még

gyermekláncfű. kutyatej. katáng.
rádől a napra a láthatár
toronyban ásító harangnyelvek
csámborult bárányok bégetnek

már az ég is felkavart tócsa
tépett libahad úsztatója
kiisznak belőle mint a vizet
árnyékomra is gúnár sziszeg

bennem ménesek dübörögnek
ó mintha közted és köztem
ordas falkákat tipornak
pusztuljon a nyivák tivornya

apró nyomodban serkenjen fű
hozzám ördögszekér gördül
száraz mederben puli csahol
tereli vágyam lehetnél akol

egymáshoz kúsznak a fellegek
húzódj te is bennebb közelebb

lebegj lebegj még lebegtess
kell ez a lebegés
közel a veremhez

nem szemed gyúl
könnyed ég
hogyha fénye megsegít
átlenghetek
könnyedén

nahát!!

– ösznési felháborodás megdöbbenés és
megrökönyödés a költő állapota miatt

hallották hogy pataki istvánnak elment az esze
megzavarodott bezsongott megbomlott elméje
megbolondult megőrült megzakkant meggyárgyult
bedilizett meghülyült megkattant begógyizott
megkergült megkottyant meghibbant megbuggyant:
már a kilencvenkilencedik versét írja
andrea nevű szerelméhez
akit folyamatosan és tartósan
éjjel-nappal (éjt nappallá téve)
magában hordoz
és álmában is érte epekedik

nahát!!!... hümm... hümm...
kezelhetetlen
tenni érte már semmit nem lehet
olyan mint felszámolt temetőben
ottfelejtett korhadó megdőlt kereszt

a huszonnegyedik óra

„István, nem akarom, hogy szenvedj...” (A)

és akkor
elnémul minden
madarak torkára
fagy az ének.
barna folt a hold
színtelen égen.
valami belül összerezzen
„kegyelmi időn túl
nincs kegyelem.”
és akkor
eltűnik minden

fordulj el te is
ó fordulj el
ne lássam szemed
mikor az ötödik szeget bevered.

véremtől rozsdás
görbül
feléd hajlik
de te csak ütöd vered
estétől hajnalig
vértől vérig
felsebez
téged mérgez
jajdulnék helyetted érted
mint anyjáért a gyermek
kit ha elhagy
magát veri meg

fordulj el
ó fordulj el
ne lássam szemed
ahogy rámtekint
ne legyen többé
„te, már megint?”
ne halljam amint
összesúgtok egy kávéházban
buszon utcaszegleten
„ő tehet róla, a vén bolond,
ki mondta neki, hogy szeressen?!”

aztán vállad rántod.
elindulsz.
visszanézel.
mintha résen.
még egyet ütsz a szegen.
látod:
kezem lábam
még megremeg.
fordulj el
ó fordulj el
ne lássam szemed

*Oláh József***konok**

konok kalóz a kést
fogaim közt viszem
a szót
a jót
viszem és hiszem
üthetek vele rést

átkos közöny-falon
torz kirakat-álcák
fölött
török
könyörtelen pálcát
kegyetlen oltalom

hogy véget érhetek
sáros pályám elég
lehet
s mehet
nyugodt-bátran eléd
és haza térhetek

fás

gyökerem a földben
anyám földméhében
földanyám méhében
gyökerem a földben

törzsem tartás út csatorna
csatorna út tartás törzsem

koronám az égben
apám napfényében
napapám fényében
koronám az égben

szaltó

egy érzékelhető pillanat
több nekünk
végességtudat-börtönlakóknak
mint az általunk
megfoghatatlan örökkévalóság

kimért pillanatokban órákban
évezredekben
ott feszül az innen-oda
a változás lehetősége
míg az öröklét
ma holnap s mindig ugyanaz

mája sincs holnapja sincs
s hogy elviselhessük elengedhetetlen
anyagfüggetlen
istenléptékű
átlényegülésünk

Pók-hír-háló

A póknak nincs semmiféle telefonja.
Hírek után a sarkokat tele fonja.
Pókul hangzik ajkáról felszálló hála,
ha légyhírnöktől rándul a háló szála.
Pletykát nem kér, tovább nem ad. Ez a bája –
a futárt friss hírrel együtt bezabálja.